

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII
(a lui Zaheu)

SF. CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL;
SF. MC. NEOFIT;
SF. MC. AGNIA DIN ROMA

ZAHEU

CHIPUL UNUI VAMEȘ MÂNTUIT

În Duminica aceasta, pericopa evanghelică de la Luca 19, 1-10, ne prezintă întâlnirea Mântuitorului Hristos la Ierihon cu vameșul Zaheu și totodată chipul extraordinar al unei convertiri totale, al unei schimbări esențiale care s-a petrecut în viața și sufletul acestui vameș, care L-a căutat pe Hristos, L-a primit, cu bucurie în casa sa și care, dintr-un om robt patimilor și agonisirii de averi necinstite, devine un om nou, doritor de viață veșnică, pentru că Hristos i-a adus mântuirea casei sufletului său.

La trecerea prin Ierihon, Mântuitorul Hristos era urmat de mulți oameni, care doreau să-L asculte și să se tămăduiască de boli și neputințe. Ierihonul este unul dintre cele mai vechi orașe din lume, cucerit de israeliți sub Iosua la întoarcerea poporului din robia egipteană (sec.XIII-lea î.Hr.). Este situat într-o regiune de joasă altitudine, mult sub nivelul mării, fiind marcat de munții Carantaniei, Valea inferioară a Iordanului și Marea Moartă. În aceste ținuturi ale Ierihonului și Valea Iordanului și-au desfășurat activitatea: Sf. Proroc Ilie, Sf. Proroc Elisei, Sf. Ioan Botezătorul (care L-a botezat pe Hristos în Iordan), Sf. Gherasim de la Iordan; pe aici a trecut spre adâncul pustiei Maria Egipteanca, iar în munții din apropiere, pe pârâul Cherit a viețuit în timpurile mai noi, Sf. Ioan Iacob Românul de la Mănăstirea Hozeva.

Aici, Mântuitorul Hristos l-a vindecat pe orbul Bartimeu, la intrarea în Ierihon și tot aici Îl întâlnește pe Zaheu, mai marele vameșilor, care dorea să-L vadă și să-L cunoască pe Hristos, care tocmai trecea prin Cetatea Ierihonului, loc în care Zaheu era o persoană influentă, cunoscută și invidiată. Era neiubit și disprețuit de concetățenii săi, întrucât strângea taxele și

impozitele, era lacom și nedrept, fiind apropiat de stăpânitorii romani, cărora era obligat să le dea din biruri și din taxe. Lăcomia de-a agonisi averi și bani, pe orice cale, chiar nedreptățind pe aproapele său, îi marcaseră viața. Dobândise multe bunuri materiale dincolo de necesarul familiei sale, dar cu toate acestea nu avea liniște lăuntrică, sufletul său era nemulțumit și răvășit, căci era lipsit de bunătate și dărnicie, egoist și corupt, robt patimilor.

Acest om, Zaheu, caută totuși să-L întâlnească pe Hristos, „să vadă cine este Iisus”, dar nu poate din cauza mulțimii și de aceea se urcă într-un sicom și așteaptă cu emoție momentul în care Hristos va trece pe acolo. În mod surprinzător, ajuns acolo, dintr-o mulțime imensă, Hristos Îl cheamă pe nume - Zaheu - și îi spune să coboare că „astăzi trebuie să intru în casa ta”. Zaheu copleșit de clipa aceasta, pătruns în sufletul său de această dorință a lui Hristos, coboară îndată și apoi Îl primește pe Domnul oaspete în casa sa.

În clipa aceea se petrecea marea și totală convertire a lui Zaheu, care ia o hotărâre extraordinară în schimbarea vieții sale, zicând: „Doamne, jumătate din averea mea

o dau săracilor, iar dacă am nedreptățit pe cineva întorc împătrit”. Hristos, mirat de această hotărâre neașteptată a lui Zaheu, îl numește „Fiul lui Avraam” și zice: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia” căci „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut”.

Focul iubirii milostive a lui Hristos a atins sufletul lui Zaheu, cel robt și împătimit, și-l aprinde într-o torță luminată de pocăință sinceră și dărnicie milostivă.

Ce învățăm noi din chipul lui Zaheu? Ce ne spune nouă convertirea lui? Ne spune să-L dorim, să-L cunoaștem și să ne întâlnim cu Hristos pe drumul vieții noastre, în cuvânt și în tainele Bisericii, să-L primim în casa sufletului nostru, așa cum L-a primit Zaheu, să ne schimbăm viața noastră în bine, să devenim din Zaheu cel lacom și corupt, egoist și nedrept, un nou Zaheu, cel curat, cel smerit, cel îndreptat, cel mântuit și milostiv.

Acolo unde a stăpânit și robt lăcomia și nedreptatea, egoismul, banul și averea, să stăpânescă prin harul lui Hristos, iubirea milostivă, bunătatea și dărnicia spre mântuirea casei sufletului nostru și dobândirea vieții noastre veșnice. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

UNITATEA NAȚIONALĂ, VISUL SECULAR AL ROMÂNILOR

Motto:

„Unitatea națională fu visarea iubită a voievozilor noștri cei viteji, a tuturor bărbaților noștri cei mari, care întrupară în sine individualitatea și cugetarea poporului pentru a o manifesta lumii. Pentru dânsa ei trăiră, munciră, suferiră și muriră. Pentru dânsa Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare se luptară toată viața lor îndelungată și traseră asupra-le năvălirea îngrijorătoare a turcilor, pentru dânsa Mihai cel Viteaz cade ucis pe Câmpia Turzii, pentru dânsa Șerban Cantacuzino bea otravă, pentru dânsa Horea moarte cumplită pe roată suferi”.

Nicolae Bălcescu

Ideea de unitate națională a existat de-a lungul celor peste două milenii de existență în conștiința poporului român, ea manifestându-se în limba vorbită și civilizația comună a plugarilor, ori a păstorilor ce-și purtau turmele în lungul și latul plaiului românesc, a meșteșugarilor, negustorilor și târgoveților, a cărturarilor, preoților și oamenilor politici, a bravilor oșteni de pe câmpurile de luptă.

Baza conștiinței naționale de la Nistru și până la Tisa, de la Dunăre, Mare și până la Carpații Păduroși, a stat limba, credința strămoșească în Iisus Mântuitorul și cultura. De la nașterea noastră ca popor, ne-am identificat cu moștenirea fundamentală: DACIA, cu spațiul în care ne-am zămislit ca neam, iar continuitatea în acest areal, cu graiul, cu credința, cu tradițiile și cultura, au fost valorile ce ne-au dat puterea de a nu fi dezdărcinați de nici o furtună, din acest pământ sfânt.

Umanistul Nicolaus Olahus afirma în opera „Hungaria” ideea unității de neam, de origine a românilor: „Moldovenii au aceeași limbă, obiceiuri și religie, ca și muntenii... Limba lor și a celorlalți valahi a fost cândva romană, ca unii ce sunt colonii de romani”. Grigore Ureche este și mai exact în afirmațiile sale că: „Rumânii câți se află lăcuitori în Țara Românească și la Ardeal și la Maramuroșu, de la un loc sântu cu moldovenii și toți de la Râm se trag”. Celălalt cronicar moldovean, Miron Costin în lucrarea „De neamul moldovenilor” formulează ideea: „Cea mai strălucită dovadă a acestui popor, de unde se trage, este limba lui, care este adevărată latină”.

Eruditul Domn al Moldovei Dimitrie Cantemir afirma: „Romanii sunt moșii și strămoșii noștri, a moldovenilor, a muntenilor și a ardelenilor și a tuturor unde se află... și limba cea părintească nebiruit martor este”. Dovezi puternice, încă din evul mediu, a conștiinței de neam a poporului nostru, românii se rugau în biserici la fel, nunțile se

faceau peste tot în același mod, copiii se botezau peste tot după aceleași canoane, iar morții erau bociiți și înmormântați după aceleași rituri.

Mihai Eminescu arăta următoarele privind ideea de unitate națională: „Politicește putem fi despărțiți, dar unitatea noastră de rasă și de limbă e o realitate atât de mare și de energică, încât nici ignoranța, nici sila n-o pot tăgădui... Azi limba este una, azi datina e una, rasa e una și etnologic e unul și același popor, care nu mai doarme somnul pământului și al veacurilor”.

Iată de ce Mihai Viteazul a năzuit unirea, iar mai târziu acest lucru a devenit dezideratul central al existenței noastre. Dacă ar fi să vorbim în limbajul de azi, unirea și făurirea statului național a fost PROIECTUL DE ȚARĂ, românii l-au fundamentat și n-au așteptat să vină o clasă politică, un om luminat să-l propună și să-l facă, într-un moment istoric favorabil. Acest proiect de țară s-a născut pe plaiurile Carpaților, pe ogoarele plugarilor, în biserici, pe câmpurile de luptă, în clipele de bucurie și în cele de necazuri ale poporului nostru.

Unirea de la 1859, „Unirea lui Cuza” nu a fost un act istoric întâmplător, el a venit ca ceva normal, el este rezultatul maturității și cristalizării conștiinței naționale. Principatele Unite, apoi în 1877-1878 cu statut internațional de stat independent, România, ca Regat, joacă un rol deosebit de important în Europa și mai ales în sud-estul continentului.

Românii din Transilvania ținuți în robie de nefasta uniune: „unio trium nationum” (1437) aproape 600 de ani, considerați ca tolerați în propria țară, nerecunoscându-li-se religia (religia receptă, decretul regelui Ludovic de Anjou 1366) năzuiau să fie acolo, cu frații lor, în aceeași matcă.

Vestea alegerii lui Cuza ca domn al Moldovei și Valahiei, în Transilvania, a

constituit un moment nu numai de bucurie, ci și de dorință pentru unire. Același lucru îl nutreau basarabeni și bucovinenii. Condițiile politice ale mijlocului de secol al XIX-lea nu au fost favorabile pentru o deplină unire, dar românii au avut răbdare și credință în realizarea visului de a desăvârși statul național unitar român.

România Mare constituită la 1918 a fost un dar al lui Dumnezeu pe care nu am putut să-l păstrăm, în fatidicul an 1940 forțele răului determinând destrămarea ei. Nicolae Titulescu afirma despre unitatea națională și suveranitatea statală: „Nu dau dreptul nimănui din afară să se amestece în treburile lăuntrice; cer, dimpotrivă, ca directivele noastre interne să fie pur românești. Cu această concepție și acest spirit am condus politica externă a țării și afirm că i-am asigurat o independență, cu privire la înrâuririle de afară, care n-a fost niciodată depășită de trecut. Dar tocmai pentru că vreau ca românul să fie stăpân la el acasă, doresc să găsească el singur, în plina lui suveranitate, normele cele mai bune pentru păstrarea unității noastre naționale”.

La o sută de ani este însă important să înțelegem că unirea bazată pe limbă, credință și cultură este lucrul cel mai de preț pe care îl avem, greaua datorie de a o apăra, de a o întări și de ce nu, a o întregi cu celelalte pământuri ce vremelnice și de vremuri nefaste, ne-au fost răpite. Anul 2018 trebuie să fie pentru NOI, ROMÂNII DE RÂND, nu numai o sărbătoare, ci anul responsabilității față de TRECUT, PREZENT și VIITOR, chiar dacă suntem văduviți de conducători devotați poporului. Românii au spre fericirea lor Biserici și slujitori cu dar și har, dar mai ales credința strămoșească ce i-a condus și ocrotit în toată istoria lor! ♦

Prof. Clement Gavrilă-Sălăuța

SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL

A fost un Sfânt Părinte al Bisericii, cunoscut mai ales pentru scrierile sale de mistică și ascetică, dar și ca apărător al Ortodoxiei în fața ereziei monotelismului. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face pe 21 ianuarie și pe 13 august (mutarea moaștelor).

S-a născut la Constantinopol în anul 580, într-o familie nobilă și a avut parte de o educație aleasă. Pe la anul 610 împăratul Heraclie îl cheamă la curte, încredințându-i slujba de prim secretar. După trei ani, Maxim pleacă și se călugărește în Mănăstirea Hrisopolis, lângă Constantinopol. Mai apoi pleacă la Cizic, de unde invazia persană de la anul 626 îl împinge să se refugieze la Cartagina.

Se împrietenește cu monahul Sofronie, viitorul patriarh al Ierusalimului, care deja lupta împotriva noii erezii monotelite care făcuse mulți prozeliti.

Patriarhul Serghie I al Constantinopolului împreună cu împăratul Heraclie au încercat să se împace cu ereticii

Izvoarele Unirii

*De când s-a născut Românul
S-a luptat mereu cu chinul,
Că hotare strâmbe îi despart pe frații
Ce îi unește limba, credința și destinul!*

*Pe munți cu turmele lor vecinii
Își laudau copiii, oile și câinii
Și-și spuneau doine și povești,
Ori fapte faine vitejești.*

*Cântau cu drag la veselie,
Plângeau, boceau pe cei din năsălie,
Își botezau copiii la popa-n sat
Cum era de la strămoși lăsat!*

*Și tot vorbind vară de vară
Au înțeles că au o limbă și o țară!
Iar hotarul este doar un simplu gard
Ce uneori îi mai despart.*

*Au zis odată cu năduf
Că gardul nu e bine pus!
Și l-au mutat la locul lui
Acolo, unde-i hatul statului.*

*Iar de la nord și până-n sud
Și de la vest până spre est
E țara Românului născut
În Dacia veche, de demult.*

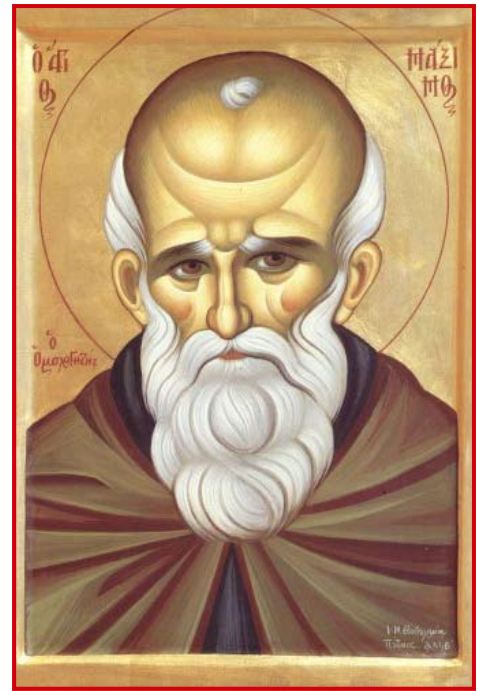
Clement Gavrilă-Sălăuța

monofiziți pe baza unui compromis, încheind la 633 un pact formal între ortodocși și monofiziți.

Ajuns Patriarh al Ierusalimului, Sofronie publică o Epistolă Sinodală în care face distincție clară între cele două lucrări în Hristos. În 638 când împăratul Heraclie publică așa-numita Ecthesis, Sfântul Maxim devine conducătorul luptei împotriva erezilor. Între 642 și 645 el desfășoară în Africa o activitate intensă pentru întărirea episcopilor în dreapta credință. În 645 poartă în Cartagina o mare dispută cu Pyrrhus, fostul patriarh monotelit al Constantinopolului, în prezența a numeroși episcopi. Convoacă mai multe Sinoade în Africa, cu scopul osândirii monotelismului. Anii 646-649 îi petrece la Roma, determinându-l pe arhiepiscopul Martin al Romei să convoace Sinodul de la Lateran, prin care se condamnă monotelismul.

În anul 648 împăratul Constans al II-lea Pogonatul dă un decret prin care oprește sub grea pedeapsă de a se mai discuta dacă în Hristos este una sau sunt două lucrări și voințe.

În anul 653, Sfântul Maxim este arestat și adus la Constantinopol, condamnat în anul 655 și exilat în Bizija, Tracia. În anul 662, Sfântul Maxim este adus din nou la Constantinopol pentru a audiere. Aici, în fața mulțimii, i se taie limba din rădăcină și mâna dreaptă, ca să nu mai poată comunica adevărul, prin scris sau viu grai. Sfântul Maxim Mărturisitorul este exilat în țara Lazilor, pe coasta Mării Negre, unde, rămas simplu monah până la sfârșitul vieții, trece la Domnul în 13 august 662, în

urma chinurilor suferite. Avea 82 de ani.

O parte din numeroasele sale scrieri le găsim în Filocalie. Unele din lucrările sale sunt dogmatice, altele sunt dedicate descrierii vieții contemplative, oferind ample îndrumări ascetice. Alte scrieri abordează teme de liturgică și hermeneutică. Ignorate vreme de secole de teologii apuseni, scrierile Sfântului Maxim ocupă un loc special în teologia răsăriteană, Părinți precum Simeon Noul Teolog sau Grigorie Palama fiind considerați drept continuatorii direcțiilor intelectuale și spirituale ale Sfântului Maxim.

Începând cu secolul XX, Sfântul Maxim Mărturisitorul este considerat un autor de referință pentru teologia și spiritualitatea ortodoxă, în limba română de traducerea și comentarea scrierilor lui s-a ocupat părintele Dumitru Stăniloae. ❖

Pelerinaj la Locurile Sfinte

30 aprilie 2018 - 6 mai 2018

Parohia Șerban Vodă în colaborare cu Agenția de Turism a Patriarhiei, Basilica Travel, organizează un pelerinaj în Israel la locurile sfinte ale creștinismului: Nazaret, Bethleem, Capernaum, Muntele Tabor, Cana Galileii sau Cetatea Ierusalimului sunt doar câteva destinații, unde, cu două milenii în urmă, Mântuitorul a propovăduit Evanghelia și Și-a dus viața până la Crucea Golgotei. Sunt și multe alte obiective la care vom ajunge. Așadar vă invităm la un pelerinaj pe urmele Domnului și la o regăsire spirituală personală.
Tarif/ pers/ camera dublă – 625 euro – Preot însoțitor Dinu Pompiliu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21 - 28 IANUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 24 ianuarie 2018	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie, Tedeum
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 26 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 27 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 28 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) – Începutul Triodului – Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, a hotărât canonizarea vrednicului de pomenire Iosif Naniescu, mitropolitul Moldovei, trecându-l în calendar pe 26 ianuarie, cu numele de „Iosif cel milostiv”, așa cum intrase deja în evlavia dreptcredincioșilor.

Mitropolitul Iosif Naniescu s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, din satul Răzălăi, ținutul Soroca, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan.

Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință.

Apoi cei doi au mers la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, pe lângă care funcționa un spital. Ajuns la Buzău, episcopul Chesarie al Buzăului îl tunde în monahism cu numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului. Îl hirotonește apoi diacon și-l îndrumă la învățătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București, având dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care a învățat limba greacă, și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. De la Macarie, Iosif a deprins meșteșugul cântării bisericești curate.

Este hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, și urmează cu vrednicie faptelor Sfântului Ierarh Nicolae. În anul 1873 fost ales episcop al Argeșului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierască. Împlinindu-și făgăduința către fostul mitropolit Veniamin Costachi, făcută în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Asemeni și Seminarul lui Veniamin de la Socola l-a mutat chiar în palatul

domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, iar bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi le-a înnoit, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Moaștele Cuvioasei Parascheva le-a mutat de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după ce văzuse racla veche cuprinsă de flăcări și sfințele moaște rămânând nearse, prin dumnezeiască minune.

Cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau însă acestea două: sfințenia vieții și milostenia. El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi. Era un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, căutat de multă lume pentru blândețea și cuvintele lui. Avea darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

După 27 de ani de slujire arhierască s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul

1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv ❖
(basilica.ro – text prescurtat)

Fapte și cuvinte de învățătură ale Sfântului Ierarh Iosif cel Milostiv

✚ Prima grijă a noului părinte al Moldovei a fost terminarea catedralei începută în anul 1833 de înaintașul său, mitropolitul Veniamin Costachi. Dar, pregătindu-se țara pentru Războiul de Independență, blândul arhiepiscop a amânat începerea lucrului. Timp de doi ani s-a străduit să îmbărbăteze pe credincioși și întregul cler în lupta dreaptă pentru neatarnare națională și bisericească. Astfel, a făcut apel la toate mănăstirile și la preoți să adune ajutoare pentru armată, iar pe cei care doreau, îi trimitea în ambulanțe pentru îngrijirea răniților. La apelul mitropolitului Iosif au contribuit cu ajutoare toate mănăstirile și multe parohii, iar pentru îngrijirea răniților au plecat din Moldova peste o sută de preoți, călugări și maici.

✚ În anul 1879, după terminarea războiului, mitropolitul Iosif s-a dus în audiență la primul ministru să ceară ajutor pentru construcția catedralei. Deci, intrând înăuntru, a zis:

- Vin cu o rugămintă mică pentru dumneavoastră, dar foarte mare pentru noi. Și anume, să ne dați fonduri pentru terminarea Catedralei mitropolitane din Iași, care zace în ruină de 40 de ani și în care dorm noaptea vitele oamenilor.

- Nu avem acum fonduri pentru aceasta! a răspuns casierul trezoreriei naționale.

- Dacă o țară nu are bani să construiască o catedrală, a răspuns hotărât mitropolitul, atunci eu îmi dau demisia din mitropolie. Pofțiți cârja!

Văzând râvna marelui ierarh pentru casa Domnului, membrii guvernului au aprobat în aceeași zi fonduri bănești cu care s-a și început construcția catedralei.

✚ Zicea unul din ucenicii săi:
- Mila față de săraci a mitropolitului Iosif Naniescu a ajuns proverbială în Moldova și în toată țara. Zilnic veneau zeci de nevoiași pentru a primi milă din mâinile lui. La început singur se cobora din chilie jos pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci. Îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani. Niciodată nu dădea săracului mai puțin de o pâine. „Bani pentru o pâine!” acesta era principiul lui. Dacă termina banii mărunți, scotea de prin buzunare bani mari și pe toți îi alina. Apoi urca sus în chilia lui de rugăciune și de citire. Când era bătrân și slab, nu mai cobora, ci arunca mila sa săracilor din balconul casei. ❖

Patericul românesc
Arhim. Ioanichie Bălan